

A MI SZÍNHÁZUNK

87. SZÁM

A PECHES PIKTOR

VÍGJÁTÉK EGY FELVONÁSBAN

ÍRTA

DARVAS OLIVÉR

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA
RÁKOSPALOTA

IFJÚSÁGI SZÍNDARABOK

86. sz. VÉNLÁNYOK TÁNCLÁZA

Bohózat 1 felvonásban — Írta Goriczky Elvira — 6 női és 1 férfiszereplő — Történi napjainkban — Szín: úri szoba —
Ára 80 fillér.

Elejétől végig kacagás ez a kis bohózat. Vénkisasszonyok elhatározzák, hogy táncleckékkel varázsolják vissza rég eltűnt ifjúságukat. Fel is fogadnak egy táncmestert, aki borzadva szemléli kómikus tanítványait. Mindent elkövet, hogy lerázza őket, de képtelen megszabadulni tőlük. Végre mentő ötlete támad. Felszólítja a hölgyeket, hogy diktálják be életkorukat. A „lánykák” erre felháborodva távoznak és Sztripicsenkó táncmester a felvett előlegekkel vidéman siet ifjabb tanítványaihoz.

87. sz. A PECHES PIKTOR

Vígjáték 1 felvonásban — Írta Darvas Olivér — 11 férfiszereplő — Történi napjainkban — Szín: kopott szoba —
Ára 1 pengő.

Dános Dénes, a fiatal, de tehetségtelen festőművész, apja akaratának ellenére választotta a művészi pályát. A papának azt írta haza, hogy ő Dinnyi Morse, a híres festőművész. Miután végignevettük Dénes és társainak vacsoraszervező expedícióját, megkezdődik a bonyodalom. Meghal az igazi Dinnyi Morse, és Dénes apja táviratozik, hogy feljön fia temetésére. A kétségbeesett művészt barátai befektetik az ágyba, maguk pedig hatalmas siránkozással fogadják az öreg urat. A helyzetet komplikálja a házmester, aki foglalni jön a bútorokat, illetve az egyetlen

A PECHES PIKTOR

FÉRFISZÍNPAD

A MI SZINHÁZUNK
LXXXVII.

A PECHES PIKTOR

VÍGJÁTÉK EGY FELVONÁSBAN.

ÍRTA

DARVAS OLIVÉR

DON BOSCO NYOMDA, RÁKOSPALOTA, HORTHY M.-U. 97.

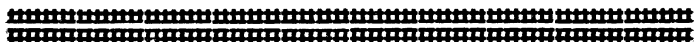
S Z E M É L Y E K :

DÁNOS ISTVÁN, földbirtokos
DÁNOS DÉNES, a fia
VÁRADI BÉLA, Dénes gyermekkori barátja
TÓTÁGAS, }
ECSET, } festők, Dénes barátai
BOKROS }
MISKA BÁCSI, házmester
PISTA, szolgáló
KLEIN, író
LYRA YPSILON, prózai költő
SÚRGÖNYHORDÓ

A KIADÓ MINDEN JOGOT FENNTART.

Az előadás joga **4** példány megvé-
telével szerezhető meg a
*Szalézi Művek Köz-
pontjánál, Rá-
kospalota.*

Szín : Kopott szoba műteremnek berendezve, itt-ott elszórva egy-egy kép, feltűnő helyen egy festőállvány, rajta letakart kép, jobb oldalon ágy, a mennyezetről üvegben gyertya lóg le, egyébként minden más bútort ládák helyettesíteneek.

1. J E L E N E T

DÉNES

DÉNES *(fekszik az ágyon, alszik. Csengetés. Tovább alszik. Csengetés és kopogás. Nyujtózik). Ej uchem! (csengetés hosszan. Hirtelen felül). Na, mi az? Miért e zaj, e csengetés? (állandó csengetés). Jól van, no, ne lármázz, jövök már! (tovább ül). Ah, ki lehet e merész, ki délutáni álmomat zavarni merészeli! Talán megrendelő? Lehet, hogy hallotta hírét „Egy csepp a tengerben” című grandiózus művemnek. Igaz, hogy momentán a lichthof-ablakot ragasztottam be vele (kikiabál). Ne zörögjön anynyit, jövök már! (tovább marad). De lehet, hogy hitelező! Nincs kizárva. Amilyen szemtelenek! Képes és a pénzét jön kérni! (énekel). Várhatsz, bábám, elvárhatsz . . . (felkel). Na, Dániel beengedi az oroszánokat! Vagy fordítva volt? (ki akarja nyitni az ajtót). Nem! Először kivetjük! (csengetés). Ma-*

gának sürgös? Nekem nem (*kivesz az ágyból egy csomag kártyát, leül a földre és passziánsozik*). Hitelező? Megrendelő? Hitelező, megrendelő, hitelező? Krach, tudtam. Az én orrom az ajtón keresztül is megérzi a szagukat! (*feláll, indul az ajtóhoz, hirtelen megáll*). Nem! Nem adjuk olcsón életünket, ha meg kell halni, szépen haljunk meg! Meg azután, hátha lerázhatom! (*elváltoztatott hangon kikiabál*). Ki az?

VÁRADI (*hangja*). — Végre! Kérem, én Dános Dénes urat keresem!

DÉNES (*félre*). — Dános Dénes urat! Nagyon udvarias, talán még sem hitelező! (*fenn*). Milyen ügyben?

VÁRADI (*hangja*). — Magán ügyben!

DÉNES (*félre*). — Mégis hitelező! (*fenn*). Dános úr nem fogadhat, betegen fekszik.

VÁRADI (*hangja*). — Azért engem beengedhet!

DÉNES (*félre*). — Úgy látszik, hogy nem lehet lerázni! (*fenn*). Ragályos beteg, bárányhimlője van!

VÁRADI (*hangja*). — Nem baj!

DÉNES (*félre*). — Na, még egy utolsó kísérlet! (*fenn*). De nincs itthon, kórházba vitték!

VÁRADI (*hangja dühösen*). — Hát ha beteg is, kórházban is fekszik, akkor mondja meg neki, hogy tiszteltetem!

DÉNES (*félre*). — Hisz csak ezt akartam, de ki lehet? (*fenn*). Köszönöm a nevében és, ha szabadna tudnom, ki kereste?

VÁRADI (*hangja*). — Váradi Béla földbirtokos Bürgözdről.

DÉNES *(felkiált a rendes hangján)*. — Béla! *(ajtót nyit)*. Halló, öreg csont!

2. J E L E N E T

DÉNES, BÉLA.

VÁRADI *(bé)*. — Dénes! *(megölelik egymást)*. Még is itthon vagy, semmi bajod sincs, már épp el akartam menni *(körülnéz)*. Kivel beszéltem az előbb?

DÉNES *(nevet)*. — Kivel? A kettős számú hangommal. Ugyanis külön hangom van a hitelezőimmel szemben, illetve mikor így ajtón keresztül beszélgetek, mondhatnám csevegek velük, külön hangom van a megrendelőimmel szemben, igaz, hogy ezt még nem volt alkalmam kipróbálni, sem ajtón innen, sem túl. Azonkívül van elnöki, téli és nyári hangom!

VÁRADI *(nevet)*. — Ez a téli?

DÉNES. — Nem, a nyári, a téli most naftalinban van, egyebem úgy sincs, amit bele rakhatnék.

VÁRADI. — Örömmel konstatalom, hogy a régi vagy; De ez a szoba . . . *(körülnéz)* hitelező? Neked hitelezőid vannak? Neked, aki maholnap 2000 hold ura leszel?

DÉNES. — Nincs is egyebem, mint hitelezőm *(énekel)*. meg a remény, csak a remény . . . de először is helyezd magad kényelembe és majd aztán elmondom, hogy lehet mindez *(leülnek)*. Gyujts rá — ha van mire és kínálj meg engem is . . . *(rágyujtja-*

nak). Hát tudod, úgy áll a dolog, amint valószínűleg tudod is, hogy az apám azt akarta, hogy ott-hon maradjak a gazdaságban, de én festő-tehetséget éreztem, sőt mondhatnám úgy is, érzek magamban, tehát eltávoztam, sőt mondhatnám úgy is, elszöktem hazulról és feljöttem gyalog Pestre! Azóta ebben a nemes egyszerűséggel berendezett lakosztályban igyekszem érvényesülni.

VÁRADI. — Te Bürgözdről jöttél Pestre gyalog?

DÉNES. — Na hallod, ha más el tudott menni Waterlooig! Igaz, hogy rólam nem írtak könyvet!

VÁRADI. — Sikerült érvényesülnöd?

DÉNES. — Azt nem mondhatnám, de dicsekvés nélkül állíthatom, hogy minden jobb zálogházban ismernek.

VÁRADI. — És hogy volt tovább? Mit szól mindehhez az apád?

DÉNES. — Hát bizony, eleinte hallani sem akart rólam, de most, mióta híres ember lettem, ő is belesnyugodott.

VÁRADI. — Te híres ember vagy? Épp most mondtad, hogy nem tudsz érvényesülni!

DÉNES. — Hallottad hírét Dinnye-Morsénak?

VÁRADI. — A híres festőművésznek?

DÉNES. — Igen.

VÁRADI. — Hogy jössz te Dinnye-hez?

DÉNES. — Hát úgy áll a dolog — de ez szigorúan magunk között maradjon, — hogy egyszer már teljesen kifogytam a pénzemből, ill. a hitelezőimből és írtam haza, hogy Dinnye-Morse néven nagy sikereket aratok, de hát a sikerhez pénz is kell, mert sok

a reprezentációs költség (*feláll*). Szóval az apám most azt hiszi, hogy Dinnyi és én ugyanaz a személy és én nem sietek felvilágosítani.

VÁRADI. — Mi lesz, ha rájön ?

DÉNES. — Hogy jöhetne rá, mikor a birtokról 20 év óta ki sem mozdult. De hogy vagy te ? Hogy került ide ? Öt év óta nem láttalak !

VÁRADI. — Hát annak nincs olyan izgalmas története, mint a tiednek, jól beütött a krumpli, gondoltam, feljövök egy kicsit körülnézni. Tényleg 5 éve nem voltam fenn és amint látod, első utam hozzád vezet. Igaz, hogy mindjárt megyek, mert vacsorára vagyok hivatalos.

DÉNES. — Nem egészen úgy van ! Nem fogsz elmenni. Úgyis ma van a Titánok összejövele, ill. gyűlése.

VÁRADI. — Milyen egyesület ez ?

DÉNES. — Tehetséges Ifjú Tájékp és Állatfestő Névtelenek, röviden TITÁN. Ennek az egyesületnek csak olyan egyének lehetnek tagjai, akik még nem szerepeltek nyilvánosan és természetesen abszolút tehetség kell. Eddig négy tag és egy elnöki csengő van.

VÁRADI. — Minek a csengő ?

DÉNES. — Láttál már egyesületet elnöki csengő nélkül ? Először van a csengő, azután elnök és ehhez alakítják az egyesületet.

VÁRADI. — Nálatok ki az elnök ?

DÉNES (*meghajol*). — Szerénységem. A többieket is meg fogod ismerni, ugyanis ma kivételesen vacsora is lesz, tekintettel arra, hogy ma fejeztem be éle-

tem legnagyobb kompozícióját. Három napig ki sem mozdultam a szobámból. Ihlettem.

VÁRADI. — Hát ez mi? Egy újfajta társasjáték?

DÉNES. — Nem, ezt csak ketten játsszák, a művész és a Múzsza.

VÁRADI. — Na és?

DÉNES. — Addig dühösíti a Múzsát, míg az fel nem pofozza, erre odarohan a vászonhoz és fest.

VÁRADI. — Nálam az apám helyettesíti a Múzsát!

DÉNES. — Te is festesz?

VÁRADI. — Nem, de viszont az apám is pofoz. Apropos, mutasd az új képed!

DÉNES (*a letakart képhez lép, pózzal*). — Ime, lásd és csodáld!

VÁRADI. — Gyönyörű! De tulajdonképen mi ez?

DÉNES. — London ködben!

VÁRADI. — Én csak egy szürke vásznat látok, hol van itt London?

DÉNES. — Várj, míg felszáll a köd!

VÁRADI (*dadog*). — Szé . . . izé . . . valami-valami szenzációs, de-de (*hirtelen*) kik lesznek itt a vacsorán?

DÉNES (*letakarja a képet*). — Hát a következők: Bokros Angeló, . . .

VÁRADI. — Ez valami leszarmazottja ama híres Angelónak?

DÉNES. — Hová gondolsz, az később élt.

VÁRADI. — Később? Tudtommal, az 1500-as évek végén élt.

DÉNES. — Igaz, de akkor már tisztában voltak a perspektívával, de ő még most sincs. — De ne

beszélj mindig közbe, mert sohasem leszek kész a névsorral. Azután jön Tótágas Pali . . .

VÁRADI. — Ez a neve?

DÉNES. — Nem, az eredeti nevét senkisésem tudja, ezt mi adtuk neki, mivel a képeinek csak akkor van értelme, ha tótágast állítják. Azonkívül még Ecset Tóbiás barátom jön.

VÁRADI. — Ez is festő?

DÉNES. — Persze, azelőtt címtábla-festő volt, de egy alkalommal egy sonkát festett egy hentes részére és egy kutya lenyalta. Ekkor jött rá különleges festőtehetségére.

VÁRADI. — És a hentes?

DÉNES. — Az rájött, hogy a címtábla még nem száradt meg. Ecset barátom azóta is pléhpfákat fest *(csengetnek)*. Úgy látszik, már jönnek is *(ajtót nyit)*.

3. J E L E N E T

Előbbiek, BOKROS, TÓTÁGAS, LYRA.

TÓTÁGAS, BOKROS *(lármával)* — Szervusz mester! Nem panaszkodhatsz, hogy későn jövünk.

DÉNES. — Nem ám, perc pontossággal jöttetek.

TÓTÁGAS *(gyomrára üt)*. — Oh a mi óránk a legpontosabb, percnyi pontossággal elkorogja az ebéd és vacsora idejét.

DÉNES. — Igaz! Ti nem is ismeritek egymást. Váradi, gyermekkori barátom, Bokros, Tótágas kollégáim *(kézfogás, észreveszi Lyrát, aki eddig a háttérben állt)*.

TÓTÁGAS. — Engedd meg, hogy bemutassam irodalmunk eljövendő ékességét: Lyra Ypsilon prózai költő

LYRA (*meghajol*). — . . . és rendező!

DÉNES (*kezetfog*). — Színházi?

LYRA. — Nem, kirakat.

BOKROS. — Be akar lépni az egyesületünkbe, ha nincs kifogásod ellene.

DÉNES. — Nincs semmi akadály, habár az egyesületünknek elvileg csak festők lehetnek tagjai. Meg van a két főkélléke hozzá? Jelszavunk: „Tehetség és Névtelenség!”

LYRA (*meghajol*). — Azt hiszem mind a két kellék megvan bennem. Ami a tehetséget illeti, csak rám kell nézni, ami a másikat illeti, a keresztnvem Ypsilon, a lábam X . . .

TÓTÁGAS (*közbevág*). — . . . csak rád kell nézni!

DÉNES. — Akkor rendben van, ez egyszer eltekinünk attól, hogy nem festő. Majd később beiktatjuk.

LYRA. — Pardon uram, nem festek jól ebben a ruhában? Még Raffaello sem festett jobban.

TÓTÁGAS. — Lyra, ne beszélj annyit.

DÁNOS. — Hol hagyátok Ecsetet?

BOKROS. — Még reggel elment hazulról, de mondta, hogy este feljön.

VÁRADI. — Bocsánat, urak, de pár percre elmegyek.

DÉNES. — Béla, te meg akarsz szökni.

VÁRADI. — A világért sem, csak telefonálni akarok, hogy ne várjanak vacsorára. Vagy talán van telefonod?

- DÉNES. — Az nincs, de van egy ócska kalapom.
 LYRA (*szellemes akar lenni*). — Hahaha, nagyon jó,
 de abba nem lehet beszélni, nem válaszol!
 TÓTÁGAS. — Az épen neked való, úgysem hagysz
 senkit szóhoz jutni.
 VÁRADI. — Tehát, uraim, a viszontlátásra (*el*).

4. J E L E N E T

Előbbiek, VÁRADI nélkül.

- TÓTÁGAS. — Hát ezt honnan szedted fel?
 DÉNES. — Mondom, gyermekkori barátom, egy falu-
 ból valók vagyunk. Otthon gazdálkodik.
 LYRA. — Oh, uram! Oly boldog vagyok, hogy szem-
 től szemben láthatom önt, kiről annyi szépet hal-
 lottam, s ez arra késztet, hogy elszavaljam ama
 versemet, melyet eme alkalomra írtam.
 TÓTÁGAS. — Hagyd, Lyra, majd később.
 BOKROS. — De mi lesz a vacsorával?
 DÉNES. — Mit kívántok enni?
 BOKROS. — Akármit kívánhatok?
 DÉNES. — Kívánni lehet akármit, de enni csak azt
 fogtok, ami lesz.
 TÓTÁGAS. — Nem fontos, hogy mi, fő, hogy sok
 legyen.
 BOKROS. — . . . hogy sok legyen.
 DÉNES. — Hát akkor szedjük össze a pénzt. Meny-
 nyitek van?
 TÓTÁGAS. — Hogy mennyink van?

- BOKROS. — Fiam, te lázas vagy! (*odaugranak, egyik a kezét, másik a fejét fogja*).
- TÓTÁGAS. — Háza nincs!
- BOKROS. — Talán az agyára ment a nélkülözés!
- DÉNES. — Házam sincs, pénzem sincs, nektek sincs, akkor majd vacsora nélkül ünneplünk.
- LYRA. — Mit? Ha szabad kérdenem?
- DÉNES. — Először is vigye innen el ezt az irodalmi hangot, nem vagyunk a Tudományos Akadémián. Másodszor, a képem befejezését ünnepeljük.
- LYRA. — Ah, talán megtekinthetném eme . . . izé . . . láthatnám a képet?
- DÉNES. — Majd vacsora után.
- LYRA. — Akkor talán a címét?
- DÉNES. — A címe: „London ködben.”
- BOKROS. — Milyen vacsora után akarod megmutatni?
- DÉNES. — Ja igaz, nem lesz vacsora!
- LYRA. — Ha meg nem sértem az urakat, engedjék meg, hogy a vacsora költségeit én fedezhessem.
- TÓTÁGAS (*leereszkedően*). — Miután barátunk a művész és magunk is pillanatnyi pénz-zavarban vagyunk, ez egyszer megengedjük, hogy szellemi táplálkozásunk anyagi részéhez hozzájárulj.
- DÉNES. — Uram! Zavarba hoz és igazán megsértődnek ajánlatán ha . . . ha . . . ha . . . (*dadog, hirtelen*) hozzatok sört is.
- BOKROS. — Menjünk mindnyájan, több szem, többet lát.
- TÓTÁGAS. — De csak egy kéz fizet.
- DÉNES. — Én itthon maradok, hátha bebotlik valaki.

BOKROS. — Ugyan ki jönne?

DÉNES. — Ki, hát egy megrendelő.

TÓTÁGAS. — Eddig se nagyon jöttek.

DÉNES. — Sohasem lehet tudni, a lónak is négy lába van, mégis botlik.

TÓTÁGAS. — De viszont a számárnak is van annyi esze, hogy ha botlik, akkor se ide.

BOKROS (*türelmetlen*). — Jól van no, ne vitatkozzatok annyit. Menjünk.

TÓTÁGAS. — Menjünk.

LYRA. — Menjünk (*meghajol, közben megüti a könyökét az ajtóban*). Jaj, úgylátszik tényleg jön valaki (*mindenki, kivéve Dénest, el*).

5. J E L E N E T

DÉNES *egyedül*.

DÉNES (*előre jön, majd hirtelen a homlokára üt*). — A legfontosabbat majdnem elfelejtettem (*kikiabál az ajtón*). Kvárglit is hozzatok! (*kopognak*). Úgylátszik, Ecset jön. Cammogj be!

6. J E L E N E T

DÉNES, HÁZMESTER.

HÁZMESTER (*be*). — Jó estét aggyon az Isten.

DÉNES. — Jó estét, Miska bácsi, hogy van? (*félre*).

A házmester, biztos a lakbérért jön.

HÁZMESTER. — Há' csak úgy, mint az ember lehet, mikor fel kell mászni ide, az ötödik emelet leghegyibe.

DÉNES. — Semmi az Miska bácsi, én naponta tízszer is felszaladok.

HÁZMESTER. — Az úrnak könnyű, viszi az üres gyomra.

DÉNES. — Hát aztán, mi jót hozott?

HÁZMESTER. — Nem hoztam én semmit, inkább vinnék.

DÉNES. — Talán bizony képet szeretne venni?

HÁZMESTER. — Má' hogy valakinek üres zsebbel is kedve legyen tréfányi.

DÉNES. — Nem tréfálok én, épen most fejeztem be egy gyönyörű képet (*az állványra mutat*) nem szívesen válok meg tőle, de magának oda, illetve eladom. De honnan tudja, hogy üres a zsebem?

HÁZMESTER. — Mert tudja, hogy a lakbérért jöttem, oszt' mégis másról beszél.

DÉNES. — Tényleg a lakbérért jött? Azt hittem, hogy csak tiszta szimpátiából látogatott meg.

HÁZMESTER. — Nem gyüttem én se piszkos, se tiszta patikából, hanem, mivel hogy a háziúr azt üzeni, hogy : (*cédulát vesz elő a zsebéből, akadozva olvassa*). Mélyen Tisztelt Uram! Ha a hátralékos lakbért ma este 8 óráig le nem fizeti, a lakásában található összes bútort kihordatom, ön pedig legyen szíves és saját magát hordja ki (*elteszi a cédulát*). Eztet üzeni.

DÉNES. — Nem tévedés ez? Talán eltévesztette az ajtót. Nem a Rotschildékhoz küldték magát?

HÁZMESTER. — Mért? Talán bizony nem az úr tartozik 5 havi lakbérrel?

DÉNES. — Tartozni ugyan tartozom, de maga valami bútorról beszél. Hol van itt bútor?

HÁZMESTER. — Hogy van-e, vagy nincs, az nekem alezánc, amit itt találok nyolckor, azt viszem.

DÉNES (*kedveskedve*). — Mondja öregem, ha küldénék a háziúrnak egy képet, mondjuk ezt, amit most festettem, mellékesen megjegyzem három napig dolgoztam rajta (*leveszi az állványról a kendőt*) nem szívesen válok meg tőle, de neki el, illetve oda adom.

HÁZMESTER. — Ez e?

DÉNES. — Ez.

HÁZMESTER. — Oszt' azt mondja az úr, hogy e kép, dejszen, ha a Sajó kutyám farkát, szürke festékbe mártom, külömb képet oda billegtet. Meg, hogy három napig dolgozott rajta, a komám egy nap alatt olyan képet pingál a falra, hogy csak úgy énekel.

DÉNES (*csodálkozva*). — A komája falkép-festő? Freskókat fest?

HÁZMESTER. — De az ám, fest az még lépcsőházat is, oszt' olyan friskó festi, hogy mire az úr felér a negyedik emeletre, addigra ő is kész van.

DÉNES. — Ja úgy! Szobafestő a komája. Aztán kinél dolgozik?

HÁZMESTER (*büszkén*). — A legjobb helen! Csutorás János szobafestő és mázolómaster úr címén, Lötyök Gáspár segéd úr.

DÉNES. — Ki lötyög?

HÁZMESTER. — A komám Lötyök.

DÉNES. — Ja úgy!

HÁZMESTER. — De úgy ám. Az úr is jobban tenné, ha ilyen zsebkendők helyett a szobáját festené ki (*körülnéz*). Már ugyancsak rá férne.

DÉNES (*dühösen*). — De magára is ráférne, hogy

elhordja az irháját, mert majd én rakom innen ki magát, méghogy én szobát fessek, én Dános Dénes, majdnem aranyéremmel kitüntetett festőművész.

7. J E L E N E T

(DÉNES, HÁZMESTER, VÁRADI.)

VÁRADI *(aki az utolsó mondatnál bejön)*. — Miért majdnem?

DÉNES. — Valószínűleg tévedésből, vagy véletlenül, az én képem mellett levőt díjazták *(észreveszi, hogy a Házmester még benn van)*. Maga még mindig itt van?

HÁZMESTER. — Megyek má' nó *(az ajtóból)*. Nyolcra itt leszek *(Dénes utána dob egy könyvet, de közben becsukódott az ajtó)*.

8. J E L E N E T

(DÉNES, VÁRADI.)

VÁRADI. — Mi baj van?

DÉNES. — Ah bagatel, egy kis semmiség.

VÁRADI. — Hát a kompánia hol van?

DÉNES. — Elmentek vacsorát venni. Nem tudom, hogy hol vannak ilyen sokáig. Ecset sem jön. Na majd csak jönnek. Úlj le.

VÁRADI. — Köszönöm, de sajnos, én már megyek is, még ma haza kell utaznom.

DÉNES. — Csak nem történt valami baj?

VÁRADI. — Hát bizony, most kaptam egy sürgönyt,

kigyulladt az istálló, kilenc lovam benn égett
(*csengetnek, Dénes ajtót nyit*).

9. J E L E N E T

DÉNES, VÁRADI, TÓTÁGAS, LYRA, BOKROS.

TÓTÁGAS. — Ide nézz, mit hoztunk, olyan lakomát
csapunk, hogy még Váradi barátunk is megnyalja
a tíz ujját. Sonka, sör, quargli kolbász.

DÉNES. — Sajnos, Váradi barátom egy ujját sem
fogja megnyalni, mivel ép most jelentette ki, hogy
haza kell utazni.

LYRA. — Valóban elutazik, felette sajnálom, mivel
most akartam egy versemet elszavalni, melyet direkt
erre az alkalomra írtam.

TÓTÁGAS. — Hagyd Lyra, majd később.

VÁRADI. — Tehát, uraim, végtelenül sajnálom, hogy
magasnívójú társaságuktól meg kell fosztanom ma-
gam . . . A viszontlátásra (*el*).

10. J E L E N E T

Előbbiek, VÁRADI nélkül.

BOKROS. — Elment, nem baj, annál több marad
nekem.

DÉNES. — Nem értem, hol marad Ecset! (*csengetnek,
ajtót nyit*).

11. J E L E N E T

Előbbiek és ECSET.

ECSET (*be*). — Szervusztok fiúk! Talán elkéstem?

DÉNES. — Egy kicsit, mindössze másfél órát.

ECSET. — Csak? Szóra sem érdemes, a kávéházban voltam.

MIND (*egyszerre és összevissza*). — Mit, a kávéházban voltál? Sikkasztottál vagy örököltél?

ECSET. — Sem egyik, sem másik. Gondolhatjátok, hogy nem én fizettem.

DÉNES. — És mi az ördögöt tudtál mostanáig ott csinálni?

ECSET. — Fiam, az egész bohém-társaság a fejetetején áll, ez az eset kihozott mindenkit a kerékvágásból.

DÉNES. — Milyen eset?

ECSET. — Milyen eset, milyen eset. Hát milyen esetet tárgyalhatnak, hát ezt a halálesetet!

BOKROS. — Halálesetet?

DÉNES. — Halálesetet?

ECSET. — Ugyan miért csináltok úgy mintha semmiről sem tudnátok.

DÉNES. — Kérlek, ne beszélj rébuszokban, mondd meg, hogy miről van szó.

ECSET. — Hát tényleg nem tudjátok, hogy Dinnyi-Morse meghalt?

DÉNES. — Ki halt meg?

ECSET (*dühösen*). — Úgylátszik süket vagy! (*szótagolva*). Dinnyi-Morse meghalt.

DÉNES. — Jaj nekem! (*lerogy, mindnyájan odarohannak*).

BOKROS. — Szegény fiú, ne vedd ennyire szívedre a dolgot, alapjába véve semmi közöd sincs hozzá.

TÓTÁGAS. — Sőt tudtommal ő utasította vissza a képeidet a tárlaton.

DÉNES (*felkel*). — Köszönöm, már jól vagyok, eszembe jutott, hogy mit fog szólni az apám, ha meghallja, hogy egyetlen, saját jól felfogott gyermeke meghalt.

BOKROS. — Meghalt? (*homlokára üt*). Ja igaz, nálatok otthon azt hiszik, hogy te vagy Dinnye.

DÉNES. — Na most segítsenek, mit csináljak?

BOKROS. — Először vacsorázzunk, üres gyomorral képtelen vagyok gondolkodni.

ECSET. — Te úgylátszik a gyomroddal gondolkodol.

BOKROS. — Honnan gondolod?

ECSET. — Onnan, hogy a gyomrod néha tele van, de a fejed mindig üres.

BOKROS. — Mit csodálkozol, hisz szellemi rokonok vagyunk!

ECSET. — Azért sértegetni nem hagyom magam (*csengetnek*).

BOKROS. — Úgylátszik, ma nem lesz vacsora.

LYRA. — Sem gyűlés.

DÉNES. — Dehogynem, azt hiszem, nekem meggyűlik a bajom (*ajtót nyit*).

12. J E L E N E T

Előbbiek és SÜRGÖNYHORDÓ.

SÜRGÖNYHORDÓ (*be*). — Jóestét, Dános urat keresem, táviratot hoztam.

DÉNES. — Adja ide (*átveszi, aláírja a szelvényt, sürgönyhordó menni akar*). Várjon csak (*keresgél a zsebében, nem talál semmit, sürgönyhordó kinyújtja*

a kezét, Dénes megrázza). A viszontlátásra, üdvözlöm a családot (*sürgönyhordó dühösen el*).

13. J E L E N E T

Előbbiek, SÜRGÖNYHORDÓ nélkül.

TÓTÁGAS. — Kitől jött?

DÉNES. — Honnan tudjam, mikor még fel sem bontottam, de rosszat sejtek (*megszagolja*). Honi szaga van (*felolvassa*). Krach, tudtam az apámtól jött, most mit csináljak (*Bokros*hoz). Olvasd!

BOKROS (*olvassa*). — Fiam temetésére feljövök, stopp, a lakásán készítsenek szobát, stopp, este 8 órakor érkezem Dános.

DÉNES. — Tudtam, tudtam (*fel-alá szaladgál*). Most mit csináljak?

LYRA. — Pardon, uraim, engedjék meg, hogy én vegyem kezembe az ügyet, garantálom, hogy jól el lesz rendezve.

TÓTÁGAS (*gúnyosan*). — Kedves rendező úr, ez nem kirakat.

DÉNES. — Dehogynem, kirakat is lesz, 8-kor jön a házmester a bútorokért.

TÓTÁGAS. — Hány óra? (*Dénes, Bokros a zsebükhöz kapnak, majd legyintenek mintegy jelezve, hogy zálogban van az órájuk*).

LYRA (*megnézi az óráját*). — Tíz perc múlva 8 óra, jó lesz sietni. A körülményeket ismerem, Tótágas már régebben elmesélte.

BOKROS. — De kezdünk már valamihez.

LYRA. — Elsősorban bútorokról kell gondoskodnunk, egy híres festő nem lakhatik cukrosládák között, mint egy patkány *(nevet)*. Ez jó volt! Mi?

TÓTÁGAS. — Honnan lehetne szerezni? Nekem van ugyan otthon egy esernyőm, de már nincs időm haza menni.

DÉNES. — Itt az emeleten lakik egy ószeres, talán az tud adni valamit. Mindjárt áthívom.

TÓTÁGAS. — Majd én, ti addig ezeket a ládákat dobáljátok ki a szobából *(el. Többiek ezalatt a ládákat kihordják)*.

14. J E L E N E T

Előbbiek és KLEIN.

KLEIN *(be)*. — Jóestét kívánok. Az úr volt szíves áthívni, mivelhogy valami üzletről lenne szó és Klein olyan ember, hogyha arról van szó, hogy embertársain segítsen, mindig kész az üzletre *(kis szünet)*. Csekély díjazás ellenében. Mivel szolgálhatok?

LYRA. — Mondja csak, Klein úr, van valami bútor egy pár órára kölcsön?

KLEIN. — Nú, és mi kellene?

LYRA. — Nem sok, egy asztal, pár szék és egy rendezes lámpa.

KLEIN. — Van-van, de mit fizetnek érte?

LYRA. — Holnap kap 100 pengőt érte.

KLEIN. — 100 pengő szép pénz, de a felit előre *(nyujtja a kezét)*.

LYRA. — Most nincs pénzünk, de mondom, holnap megkapja.

KLEIN. — Nincs pénzecske, nincs bútorocska, van pénzecske, lesz bútorocska (*el akar menni*).

LYRA. — Várjon csak (*felkapja a vacsorát*). Ezt odaadjuk előlegnek.

BOKROS (*felkiált*). — Jaj a szívem, Lyra ne légy könnyelmű (*eltakarja az arcát*).

KLEIN. — Mi van benne?

LYRA. — Sonka!

KLEIN. — Sonkát én nem eszem.

LYRA (*kipakkolja*). — De, ha jól megnézzük, hasonlít a libacombhoz.

KLEIN. — Libacomb, azt szabad enni. Adja ide és jöjjenek a bútorokért.

LYRA (*többiekhez, akik közben elkészültek a ládák kicsomagolásával*). — Fiúk, menjetek a bútorokért, én addig söprök (*Lyrát kivéve, mindenki el*).

15. J E L E N E T

LYRA *egyedül*.

LYRA. — Eddig eljutottunk, de mi lesz tovább? Nem baj (*énekel és söpör*). Úgysem volt, hogy valahogy ne lett volna . . .

16. J E L E N E T

LYRA, DÉNES, BOKROS, ECSET, TÓTÁGAS, KLEIN.

KLEIN (*be*). — Itt vannak a bútorok (*mindenki hoz egy-egy darabot, Dénes hozza a lámpát*). Az előbb

- elfelejtettem mondani, hogy addig én is itt maradok, amíg a bútorok itt vannak, ne sértődjenek meg a fiatal urak, dehát az ilyen fiatal festők . . .
- DÉNES. — Hallja, Klein, ne sértegetsen minket, mert úgy képen teremtem, hogy menten ihleni kezd és arról szó sem lehet, hogy maga itt maradjon.
- KLEIN. — Akkor viszem a bútort . . .
- LYRA. — Várjon csak . . . mit is csináljak magával? . . .
hopp! — maga Vámosy gróf lesz, a Képzőművészeti Iskola igazgatója, de ne beszéljen és igyekezzék úgy viselkedni, mint egy arisztokrata.
- KLEIN. — Szegény tátim mindig mondta, hogy van bennem valami arisztokratikus (*végignéz magán*).
- LYRA. — Mi pedig siessünk elrendezni a bútorokat, a székeket az asztal köré (*Déneshez*). A lámpát akassza fel valahová.
- DÉNES (*rezignáltan*). — Legjobban szeretném magamat mellé akasztani (*felakasztja*).
- LYRA. — Most magát beágyazzuk és csak akkor jöj-
jön elő, ha hívjuk.
- DÉNES. — Engem?
- LYRA. — Nem a walesi herceget.
- DÉNES (*tiltakozni akar, de meggondolja magát*). —
A művészetért szenvedni kell, ágyazzatok (*befekszik az ágyba, Bokros letakarja*).
- LYRA (*Bokros, Ecset és Tótágashoz*). — Ti lesztok a tanítványai, sóhajtozzatok és néha sírhattok is. Majd intek, ha sóhajtani kell! Elvértve csapadék nem árt (*csengetnek*). Már itt is van (*megnézi az órát*) és milyen pontos, akárcsak egy végrehajtás. Ki-ki a helyére (*ajtót nyit*).

17. J E L E N E T

Előbbiek és DÁNOS.

DÁNOS (*idős úr, a vidéki földbirtokos prototípusa*). —

Jóestét kívánok, itt lakik Dános-Dinnye-Morse úr?

LYRA (*meztörli szemét*). — Csak lakott (*int, Bokros, Tótágas nagyot sóhajtanak*).

BOKROS (*súgva*). — Tartsunk a végére is valamit, egyszerre csak egy sóhajtson, menjünk sorba, én kezdem.

LYRA. — Szegény, tegnap még ő sem tudta (*kiigazitja magát*), illetve ő sem gondolta volna (*int, Bokros sóhat*). Tessék beljebb, Kihez van szerencsém?

DÁNOS. — Dános István vagyok, a megboldogult édesapja (*Lyra int, Ecset nem figyel oda, Bokros a fejére üt*).

ECSET. — Jaj! (*ennek a jelenetnek, Dános és Lyra párbeszédével párhuzamosan kell lejátszódn*).

LYRA. — Lyra Ypsilon prózai költő vagyok, a megboldogult legjobb barátja, az urak pedig (*Bokrosékra mutat*) a mester tanítványai voltak (*int, mindhárman sóhajtanak, Ecset felzokog, majd meghajtják magukat, Kleinre*). Gróf Vámosy, szintén egyik csodálója volt a megboldogultnak (*kézfogás*). Parancsoljon helyet foglalni (*Dános le akar ülni*).

KLEIN. — Ne arra tessék, annak mozog a lába.

DÁNOS. — Honnan tudja kegyelmes uram?

KLEIN. — Én ne tudnám, hisz az én szé . . . (*zavarban*) izé, illetve én is arra akartam az előbb ülni. (*Dános leül egy másik székre, háttal az ágynak*).

DÁNOS. — A temetés ügyében már intézkedett valaki, mikor lesz?

LYRA. — Holnap (*int, senkiséem sóhajt, rálép Tótágas lábára*).

TÓTÁGAS. — Hű de rátapostál a lábamra, nem rajtam a sor.

DÉNES (*az ágyból*). — De rajtad van! (*hamar a fejére húzza a takarót*).

DÁNOS (*körülnéz*). — Olyan furcsa, mintha a hátam mögül beszélne valaki.

LYRA (*zavartan*). — Oh semmi, csak az akusztika, itt Pesten így építik a házakat, ilyen vízhanggal.

DÁNOS (*Kleinhez*). — Kegyelmes úrnál is ilyen az akusztika?

KLEIN (*tiltakozva*). — Isten ments, az én Gusztikám egy minta gyerek és okos, multkor is azt mondta . . .

LYRA (*közbevág*). — A kegyelmes úr tréfával, feledtetni akarja velünk ezt a gyász-esetet (*csengetnek, Bokros ajtót nyit*).

18. J. E L E N E T

Előbbiek és HÁZMESTER

HÁZMESTER. — Jó estét kívánok.

LYRA. — Jó estét, kit keres?

HÁZMESTER. — Dános urat, 8 óra má elmúlt 10 perccel.

LYRA. — Na és? Mi maga, egy leveli béka? Hogy időt jelez.

HÁZMESTER. — Nekem nincs az úrral kaszinózni valóm, hun a Dános úr?

DÁNOS. — Én vagyok a megboldogult édesatyja.
 HÁZMESTER. — Mégis csak boldogult, nem is néztem ki belőle, oszt hagyott e pézt itt?
 LYRA — Miről beszél? Milyen pénzt? Itt nincs pénz.
 HÁZMESTER. — Nincs? (*kikiabál*) Pista gyere!

19 J E L E N E T

Előbbiek és PISTA szolga.

PISTA (*be*). — Stét (*megböki a kalapját*) Ez a vinni való?

HÁZMESTER. — Ez, kezdjük az ágyon, fogd meg (*megfogják az ágyat, Dénes kiabál*).

DÉNES. — Jaj, ne engedjétek!

DÁNOS. — Mi ez az ordítás?

TÓTÁGAS (*zavartan*). — Oh semmi, tán csak egy sakál a pusztában.

DÁNOS. — Milyen pusztában?

BOKROS. — Pusztát mondtam? Tisza Kálmán teret akartam mondani.

HÁZMESTER (*halkan Pistához*). — Te, hagyjuk az ágyat, kezdjük az asztalon, hátha az öreg kifizeti a lakbért (*megfogják az asztalt*).

KLEIN (*felordít*). — Az én asztalom (*megfogja az egyik végét*) takarodjon, a piszkos kezével megfogja az én asztalomat (*törölgeti a kabátjával, de az egyik kezével fogja*).

HÁZMESTER. — Engedje el, Klein úr. Magát sem értem, hogy kerül ide.

KLEIN. — Bár ne jöttem volna (*házmester ránt egyet az asztalon*). Oh engedje el, maga gyilkos (*kiabál*), gyilkos, tűz van, meg akarnak ölni, tönkre akarnak tenni . . .

DÁNOS. — De kegyelmes uram, mi az (*zavartan*), de tulajdonképen mi történik itt.

LYRA. — Hát úgy áll az ügy (*Kleinhez, aki még mindig harcol a házmesterrel*), maradjanak egy kicsit nyugton. Szóval úgy áll az ügy, hogy a mester egy kicsit szórakozott volt és elfelejtette a házbért kifizetni és most el akarják vinni a bútort, (*hirtelen*) a bútort, ami tulajdonképen nem is a megboldogulté, mert az ő bútorát már eladták a különféle múzeumoknak.

DÁNOS. — Kié a bútor?

KLEIN. — Az enyém!

DÁNOS (*csodálkozva*). — A kegyelmes úr?

KLEIN. — Én nem vagyok kegyelmes úr (*névjegyet vesz elő*) Klein ószeres vagyok, használt bútort veszek, eladok.

DÁNOS (*nézi a névjegyet*). — Hát most már igazán semmit sem értek (*Lyrához*). Kérem mondja meg, hogy, hogy állnak itt az ügyek?

LYRA. — Hát úgy, hogy ez az ember itt tényleg Klein és nem gróf Vámosi, tőle kértük kölcsön a bútorokat az előbb említett okok miatt . . .

DÁNOS. — Milyen okok?

LYRA. — Hát a múzeum . . .

DÁNOS. — Ja igaz! Kérem folytassa.

LYRA. — Szóval 100 pengőt ígértünk érte, de csak abban az esetben egyezett bele az üzletbe, ha

megengedjük, hogy ő is láthassa a híres művész
édesapját . . . és mi nem tudtunk ellenállni.

DÁNOS. — Nem szép önöktől, hogy ilyen komédiát
játszanak, de megbocsájtom, mert tudom, hogy a
megboldogult iránti ragaszkodásból tették (*házmesterhez*). Mennyi a járandósága?

HÁZMESTER. — 5 havi lakbér, házmester, szemétpénz, liftpénz . . .

TÓTÁGAS. — Milyen liftpénz? Nincs is lift a házban!

HÁZMESTER. — De ha volna, akkor azon járt volna.

DÁNOS. — Szóval mennyit kap?

HÁZMESTER. — 450 pengőt. Itt a nyugta!

DÁNOS. — Itt a pénz és ezennel felmondom a lakást, itt van még 100 pengő.

HÁZMESTER. — Köszönöm szépen, nem is gondoltam, hogy ilyen festőnépségeknek, ilyen finom aptya lehet. Gyerünk Pista (*mindketten el*).

20. J E L E N E T

(*Előbbiek HÁZMESTER és PISTA nélkül.*)

KLEIN. — Hát velem mi lesz?

DÁNOS. — Mennyi jár?

KLEIN. — 100 pengő.

DÁNOS. — Itt a pénze, de most hordja el magát.

KLEIN. — Köszönöm nagyságos úr! Ha valamire szükségé lesz, itt a névjegyem . . .

DÁNOS. — Menjen már!

KLEIN. — A bútorokért, holnap jövök (*el*).

21. J E L E N E T

(Előbbiek KLEIN nélkül.)

LYRA. — Uram, boldoggá tett bennünket, hogy ezt elintézte, mi sajnos jelenleg nem vagyunk abban a helyzetben, hogy a mester hátrahagyott ügyeit rendezhessük.

DÁNOS. — Uram, köszönöm önöknek, azt is, amit eddig tettek, de az én kötelességem, hogy fiam hagyatékát rendezzem. Higgye el, hogy nincs az az áldozat, amit meg ne tennék. Hiába, most már késő *(fájdalmasan)*, meghalt és én már többé nem lát-hatom. Sajnos egy művét sem láttam . . .

LYRA. — Ezt valóban sajnálhatja, mert mindegyik munkája egy-egy csoda volt az, a gyönyörű színhatás, pazar színek, a leghalványabb rózsaszíntől a legsötétebb liláig megtalálhat mindent a képén *(az állványra mutat)*, itt is van egy képe, a legutolsó, már meg is vette a szépművészeti múzeum.

DÁNOS. — Láthatnám?

LYRA. — Nézze uram *(leveszi a lepelt, rámered a képre, majd megnézi a hátlapját, nem tudja, hogy hol van a kép)*. Látja ez az egyszerű szín, sötét tónus, sehol felesleges szín, utólérhetetlen.

DÁNOS. — Mit ábrázol?

LYRA. — Mit ábrázol? *(félre)*. Mit is, mit is . . . *(fenn)*. Hannibál a kapuk előtt.

DÁNOS. — Nagyon szép!

LYRA. — És milyen minőség *(megtapintja)* prima len vászon!

DÁNOS. — Miért nem él az én drága fiam, a csilla-

gokat is lehoznám az égről, ha kérné, dehát hiába — édes, jó fiam.

LYRA. — Látja uram, késő bánat, amíg élt nem bocsájtotta meg neki, hogy festő lett, csak már mikor híres lett.

DÁNOS. — Megbocsájtottam volna neki akkor is, ha ismeretlen maradt volna is. Elég pénzem van, hogy megengedjen magának ilyen luxust.

LYRA (*hirtelen*). — Szóval akkor is megbocsájtott volna neki, ha ismeretlen maradt volna?

DÁNOS. — Meg hát, csak még láthatnám az édes fiam (*meztörli a szemét*).

LYRA. — Hát, ha nem másítja meg a szavát akkor talán lehetne segíteni a bajon.

DÁNOS. — Dehoggy másitanám meg! De hiába, aki meghalt, azt nem lehet feltámasztani.

LYRA. — Hátha! Dénes! (*Dénes kimászik az ágyból*).

DÁNOS (*felugrik*). — Fiam! Te élsz? (*kitárja karjait*).

DÉNES (*odaszalad*). — Atyám! (*meg akarja ölelni, mikor oda ér, Dános két pofont ad neki*).

DÁNOS. — Nesze mester, remélem most végleg feltámadtál (*Dénes meglepetten áll*).

LYRA. — Nem így alkudtunk uram! Teljes amnesztiát ígért.

DÁNOS (*nevet*). — Ugyan uraim, csak nem képzeltek, hogy komolyan vettem az egész ügyet. Tudtam én mindent már régen, csak egy jó alkalomra vártam, hogy közbeléphessek. Tudtam én jól, hogy a fiam nem Dinnyei, már csak azért sem, mert Dinnyei nekem igen jó barátom és tényleg az ő temetésére jöttem fel. Délután felküldtem Váradit

ide körülnézni, ő referált nekem, egyébként lenn vár a kávéházban.

DÉNES. — Hah! Áruló, megölöm, adok én neki istállót, megégett lovakat.

DÁNOS. — Azt majd intézd el otthon. Most siessünk, már elegendő volt ebből a pompás lakásból (*Déneshez*). Te pedig úgy búcsúzz a szobádtól és a barátaitól, hogy nem egyhamar látod viszont őket. Viszlek haza.

DÉNES. — A szobámtól mégcsak könnyen megy a búcsúzás, de a barátaimtól . . . Jóban-rosszban együtt voltunk . . .

ECSET (*sóhajt*). — Bizony mi is szívesen veled menénk!

DÁNOS. — Hát, ha olyan nehezen válnak meg egymástól, jöjjenek maguk is, majdcsak találunk valami foglalkozást, ott majd festhetik a napfelkeltét, lesz elég alkalmuk!

BOKROS. — Festeni?

DÁNOS. — Nem, látni, reggel 3-kor felkelni, este 8-kor lefeküdni, az ám az élet. Szép a hírnév, szép a dicsőség, de ha valakinek nincs tehetsége, inkább fogja meg az ekeszarvát, mint mázolóssal töltse el drága idejét. Többet ér egy jó gazda, mint egy rossz festőművész. Nálam megtanulhatják mi a munka!

TÓTÁGAS. — Jaj nekem, nem valami biztató (*közönységhez*), de mit nem tesz a barátság.

DÁNOS. — Meg azután, ott nincsenek sakálok, legföljebb farkasok, de az tisztább állat, az nem eszik hullát, az elevenen eszi meg az embert. Tehát?

szólnak hozzá ?

LYRA. — Azt hiszem mindannyiunk nevében beszéllek mikor azt mondom, — megyünk.

DÁNOS. — Akkor indulás, te Dénes, hozd a festményed, jó lesz a meleg-ágyra takarónak *(vezényelve)*. Egy—kettő—három, balra át, utánam indulj! *(megfordulnak és libasorban ki, elől Dános, utána Lyra, Tótágas és a többiek, utolsó Dénes, mikor Dános, Lyra, Tótágas kinn vannak hallani):*

LYRA *(hangja)*. — Ah uram, engedje meg, hogy elszavaljam ama versem, melyet eme alkalomra írtam.

TÓTÁGAS *(hangja)*. — Hagyd, Lyra, majd később.

DÉNES *(visszajön az ajtóból, a közönség felé)*. — Isten veled művészet, megyek disznót hizlalni!

FÜGGÖNY.

DON BOSCO NYOMDA
*

RÁKOSPALOTA

1
9
* 3 *
1

bútort, Dénes ágyát. Rengeteg mulatságos jelenet után tisztázódik a helyzet, a papa megbocsát fiának, annál is inkább, mert már rég tudott mindent. Az egész bohém társaságot magával viszi birtokára, hogy megtanulják, mi is a munka.

88. sz. MAGYAR ÁLOM MAGYAR VALÓSÁG

Missziós színjáték 2 felvonásban — Írta Kerner Ferenc —
15 leányszereplő — Történik napjainkban — Szín: csinosan
berendezett szoba — Ára 1 pengő.

Özv. Kenderessynének két lánya van. Az egyik Magdolna, élnivágó, fiatal lány, a másik Anna, komoly, csak lelkiekkel törődő lény, aki egy álmában hallott hívó szózatnak engedve, missziósapáca akar lenni. Közi elhatározását anyjával, aki azonban nem tud beletörödni gyermeke elvesztésébe. Megérkezik Clarissa nővér, aki Annáért jön s szép szavakkal rábírja az anyát a nagy áldozatra. Három év múlik el. Magda vágyódik nővére után. Elalszik s álmában látja Annát a pogányok között. Benne is fellángol a missziós hivatás, de megjelenik neki egy angyal s felvilágosítja, hogy itthon is nagy missziós munkát lehet végezni. Magdolna boldogan ébred s elhatározza, hogy életét annak a nemes célnak fogja szentelni, hogy Csonka-Magyarországból mielőbb Nagy-Magyarország, Mária országa legyen.

89. sz. AZ ERDEI MADONNA

Színmű 2 felvonásban — Írta Blaskó Mária — 8 fiú- és 1
férfiszereplő — Idő: tetszésszerű — Szín: erdőrésztlet út-
szélén — Ára 1 Pengő.

Megható, bájos kis történet a kiváló író tollából. Döme bácsinak, a vallásos öreg útkaparónak kis fia, Misi, megszánja

az erdei Szűz Mária szobrot. Nagyon soványnak találja s ezért titokban eleséget hord neki. Az élelmiszer el is tűnik mindig, de a szobor csak a régi marad. Társai felfedik előtte, hogy adományát Józsi, a vak koldus fia viszi el minden áldott nap. Meg akarják büntetni a tolvajt, de Döme bácsi felvilágosítja őket, hogy Szűz Mária tényleg csodát tett, megmentette Józsiékat az éhhaláltól. Az útkaparó magához veszi Józsi húgát, a kis Juliskát s együtt mondanak köszönetet a csodatevő Szent Szűznek.

90. sz. MÁLI NÉNI NEM MEGY FÉRJHEZ

**Tréfás jelenet — Írta Goriczky Elvira — 6 női szereplő —
Történik napjainkban — Szín: zongoraszoba — Ára 80 fillér.**

Máli néninek, a 60 év körüli zongoratanárnőnek hipermodern tanítványa fényes partit ajánl öreg nagybátyja személyében. Máli néni hű cselédje, Katyus, rémülten látja, hogy úrnője vénkorára akar megbolondulni. Úgyes cselet eszel tehát ki. A zongoratanárnőt is, tanítványát is úgy informálja, hogy a másik süket. Ennek kacagtató jelenetei után az a következmény, hogy a parti visszamegy s Katyó boldogan éneklí Máli nénivel a vénlányok indulóját.

ÁRA 1 PENGŐ